

بررسی عوامل استرس زا در ارتباطات حرفه ای بالینی از دیدگاه دانشجویان پرستاری و مامایی مشهد

مریم باقری، فاطمه دریان، (دانشجوی کارشناسی ارشد پرستاری و مامایی و عضو استعداد های درخشان) بهنام وشانی، سعید واقعی، فاطمه حاجی آبادی (اعضاء هیئت علمی دانشکده پرستاری مشهد)

مقدمه: آموزش بالینی بخش اساسی و مهم آموزش پرستاری و مامایی است که بدون آن، تربیت افراد کارآمد و شایسته هدفی دور از دسترس است وجود هرگونه مشکل در محیط کارآموزی، کارایی و بازده آموزش پرستاری و مامایی را تحت الشعاع قرار می دهد، ازجمله این مشکلات، استرس ناشی از ارتباطات حرفه ای در محیط بالینی است که می تواند سبب اختلال در ایجاد محیطی مناسب جهت تجربه یادگیری دانشجویان شود، با توجه به این مهم، مطالعه حاضر با هدف بررسی عوامل استرس زا در ارتباطات حرفه ای بالینی از دیدگاه دانشجویان پرستاری و مامایی مشهد انجام شد.

روش کار: در این مطالعه توصیفی تعداد نمونه ها ۱۶۲ نفر از دانشجویان پرستاری و مامایی مقطع کارشناسی پیوسته روزانه (ترم ۴ و بالاتر) از دانشکده پرستاری و مامایی مشهد در سال ۱۳۸۹ بودند که به روش سرشماری انتخاب شدند. ابزار جمع آوری اطلاعات، پرسشنامه پژوهشگر ساخته حاوی اطلاعات دموگرافیک و قسمتی از سئوالات (۱۶ آیت) در زمینه ارتباطات حرفه ای بالینی بود، اعتبار ابزار به شیوه اعتبار محتوی و پایایی آن به روش آلفای کرونباخ (ضریب آلفای ۰/۸۳) انجام شد، اطلاعات بدست آمده به وسیله نرم افزار SPSS و با استفاده از فرمول های آمار توصیفی تجزیه و تحلیل گردید.

یافته ها: اکثریت واحدهای پژوهش مونث (۸۱/۴٪) با میانگین سنی ۲۲ سال بودند. دانشجویان سطح مهارتهای ارتباطی خود را ۵/۳٪ ضعیف، ۲۰/۵٪ متوسط، ۶۱/۴٪ خوب و ۱۲/۹٪ عالی گزارش نمودند، بیشترین میزان استرس در ارتباطات حرفه ای

مربوط به آموزش و مربی، سرزنش مربی در حضور دیگران، وجود ارتباط غیر موثر بین مربی و دانشجوی و و پرسش و پاسخ مربی در حضور دیگران بود، همچنین از عوامل استرس در ارتباطات حرفه ای مربوط به بیمارستان، تبعیض بین دانشجویان پرستاری و مامایی با دانشجویان پزشکی و برخورد نامناسب پزشکان بخش با دانشجویان بود، کمترین میزان استرس مربوط به ارتباط غیرموثر با همکلاسی ها و عدم توانایی در برقراری ارتباط با پرسنل بود.

بحث و نتیجه گیری: با توجه به یافته های پژوهش حاضر در ارتباطات حرفه ای بین مربی بالینی و دانشجویان و نتایج مطالعه نظری و همکاران، برقراری ارتباط با مربی به عنوان پراسترس ترین عامل از نظر دانشجویان، لزوم آگاهی مربیان از عوامل استرس زای درک شده توسط دانشجویان و کاهش این مشکل را نشان می دهد. زیرا با وجود عوامل استرس زا در محیط های بالینی تا حد امکان کاهش یافته و ریشه های مقابله با استرس های موجود به دانشجویان آموزش داده شود، همچنین تقابل نقش پرسنل و دانشجویان پرستاری و مامایی با پزشک در سیستم های مراقبتی سلامت، به گونه ای است که این تنش به صورت یک منشاء نگران کننده دایمی در مشارکت پرستاران و ماماها به شمار می آید و ضرورت مستعد کردن این ارتباط حرفه ای توسط مدیران پرستاری را می رساند.

کلید واژه: آموزش بالینی، پرستاری و مامایی، استرس، ارتباطات حرفه ای

توضیح: این مقاله قسمتی از طرح پژوهشی مصوب دانشگاه علوم پزشکی مشهد با کد ۸۸۱۶۵ است.